

Arrest

nr. 291 314 van 30 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als voogd van en namens X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2005.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 april 2021. Op 29 april 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 november 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 20 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Jij, [A. S.], verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Je werd bij benadering geboren op (...) november 2005 in het dorp Nargosai in het district Achin in de Afghaanse provincie Nangarhar. Daar groeide je met je broers en zussen op bij je ouders. Je volgde er tevens religieuze lessen in de lokale madrassa en hielp je moeder af en toe op de landbouwgronden. Je vader was al lange tijd actief als taxichauffeur.

Tijdens een gegeven nacht werd er bij jou thuis aangeklopt door talibanleden, die eisten dat jouw vader de deur voor hen zou openen. Jouw vader weigerde, daar hij ongerust was omdat er zich vrouwen in huis bevonden. De taliban uitte bedreigingen en je vader opende alsnog de deur. De taliban sloeg je vader en droeg hem op om een van hun leden, die tijdens een gevecht gewond was geraakt, met zijn taxi te verplaatsen. Jouw vader antwoordde hierop dat hij geen problemen wilde krijgen met de overheid en dat hij dit niet zou doen. De taliban sloeg je vader opnieuw en nam hem mee. De volgende ochtend kwam jouw oom langs moederszijde langs bij het huis. Jullie vertelden hem wat er die nacht gebeurd was, en hij besloot om dit te rapporteren bij de overheid. Diezelfde namiddag begaven jij en je oom jullie samen naar het districtscentrum, waar jullie klacht neerlegden. De commandant in het districtscentrum stelde jullie gerust en verzekerde jullie ervan dat er alles aan zou worden gedaan om jouw vader vrij te krijgen. Jij en je oom keerden elk huiswaarts. Die volgende nacht klopte de taliban opnieuw aan de deur van je huis. Je moeder verstopte jou in de badkamer en sprak met deze talibanleden. De taliban wist dat jij en je oom aangifte hadden gedaan bij de overheid in het districtscentrum. Daaropvolgend werd een waarschuwing geuit, als jij en je oom nog een keer met de overheid zouden spreken, dan zouden jullie problemen krijgen met de taliban. De volgende ochtend kregen jullie wederom bezoek van je maternale oom. Je moeder vertelde hem alles wat er zich de nacht ervoor had afgespeeld. Je oom besloot om een tweede keer naar het districtscentrum te gaan. Diezelfde namiddag ging je opnieuw samen met je oom naar het districtscentrum, waar jullie de nieuwe bedreigingen vanwege de taliban rapporteerden. In het districtscentrum werden jullie andermaal gerustgesteld en huiswaarts gestuurd. Jij en je oom keerden terug naar Nargosai. De avond was inmiddels gevallen en voor de veiligheid besloot je om met je oom naar zijn huis te gaan en de nacht daar door te brengen. Deze volgende nacht kwam de taliban een derde keer langs bij je huis, op zoek naar jou. De talibanleden wisten dat jij en je oom een tweede keer naar de autoriteiten werden gestapt en zouden met jullie nu afrekenen. Ze doorzochten het hele huis, maar omdat jij die nacht bij je maternale oom was gebleven, vonden ze je niet. De volgende ochtend keerde je samen met je oom terug naar huis, waar jullie van je moeder te horen kregen dat de taliban jou was komen zoeken. Je leven was in gevaar en jouw moeder en je oom besloten dat het beter was dat je uit het land zou vertrekken.

De volgende dag verliet je Afghanistan en reisde je gedurende een viertal maanden via Pakistan en Iran naar Turkije. Daar verbleef je gedurende twee jaar in Istanboel. Hierna reisde je via Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Duitsland en Frankrijk naar België. Je was in totaal ongeveer vijf jaar onderweg van Afghanistan naar België. Vervolgens deed je op 29 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van jouw verzoek legde je de volgende documenten neer: een foto van je grootmoeders taskara, foto's van jou en je familieleden in Afghanistan en documenten betreffende je studentenjob in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud, vlak na de pauze, gaf je te kennen al enkele dagen niet optimaal te hebben geslapen (CGVS, p. 18). Je werd er vervolgens op gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 27-28).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat je vreest te zullen worden gedood door de taliban, nadat de groepering reeds eerder jouw vader zou hebben meegenomen en ook reeds eerder naar jou op zoek zou zijn gegaan omdat je dit bij de vroegere autoriteiten zou hebben gerapporteerd (CGVS, p. 27). Er dient echter te worden opgemerkt dat jouw verklaringen worden gekenmerkt door een weinig aannemelijk karakter, alsook kunnen verscheidene tegenstrijdigheden worden vastgesteld in jouw opeenvolgende verklaringen, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door jou naar voren geschoven asielrelaas en de vrees die je hieruit puurt.

Om te beginnen dient te worden gesteld dat de door jou geschetste gang van zaken bijzonder moeilijk weet te overtuigen. Vooreerst zijn jouw verklaringen, namelijk dat jouw oom langs moederszijde alreeds de volgende dag zich andermaal met jou naar het districtscentrum zou begeven om een tweede klacht neer te leggen nadat de taliban 's nachts zou zijn langsgekomen met een gerichte waarschuwing, weinig ernstig te noemen (CGVS, p. 19, p. 24-25). Je gaf immers eerder reeds te kennen dat de taliban in jouw regio streng optrad tegen mensen die ingingen tegen de groepering (CGVS, p. 20-21). Personen die slecht spraken over de taliban werden geslagen, opgesloten en soms doodgeschoten. Dat jouw oom in een dergelijke context klaarblijkelijk achteloos een bedreiging vanwege de taliban nog geen vierentwintig uur later in de wind zo slaan, dat hij eenvoudigweg zou zeggen dat er geen probleem is en dat hij jou opnieuw zou meenemen naar de vroegere overheid ondanks het zogenaamde gegeven dat de taliban expliciet duidelijk had gemaakt om dit niet te doen, is bijgevolg als behoorlijk verbazingwekkend en onaannemelijk te beschouwen. Je werd gevraagd of er dan bepaalde voorzorgsmaatregelen werden genomen, maar nergens kan dit blijken uit jouw verklaringen, wat tevens tamelijk opmerkelijk is te noemen (CGVS, p. 26). Het oogt weinig aannemelijk dat jullie in die mate rechtstreeks zouden ingaan tegen de wil van de taliban, die een grote aanwezigheid kende in jouw dorp, zonder klaarblijkelijk enige verdere veiligheidsmaatregel in aanmerking te nemen. Dat jullie zich bovendien steeds ogenblikkelijk gericht zouden hebben tot de overheid in het districtscentrum, en nooit enige poging tot bemiddeling hebben ondernomen via de dorpsouderen – de minder risicovolle piste met andere woorden –, doet, de rurale Afghaanse Pashtoun-samenleving indachtig, tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 8, p. 24). De geloofwaardigheid van het door jou aangebrachte asielrelaas komt alreeds van in den beginne onder druk te staan.

Ook de volgende elementen in jouw verklaringen zijn hoogst opmerkelijk te noemen. Zo kan het moeilijk overtuigen dat de taliban jou niet heeft weten treffen toen ze een derde keer bij jouw huis zou zijn langsgekomen, ditmaal specifiek op zoek naar jou. Je beweert dat de taliban deze keer je hele huis zou hebben doorzocht, maar jij zou je op dat moment in het huis van je maternale oom hebben bevonden (CGVS, p. 24). Dat de taliban wel al deze moeite zou ondernemen om je hele huis te doorzoeken om jou te pakken te krijgen, maar haar leden vervolgens niet eens bij desbetreffende oom zouden zijn gaan zoeken, is weinig aannemelijk te noemen. Het zogenaamde gegeven dat de taliban gedurende deze dagen werkelijk nooit bij jouw oom, die slechts vijftien minuten verderop woonde, zou zijn langsgesgaan, mag verbazing heten (CGVS, p. 24, p. 25). De zogenaamde eerdere bedreiging zou immers ook aan het adres van jouw oom zijn gericht, daar hij tevens klacht zou zijn gaan neerleggen bij de vroegere overheidsdiensten. Dat de taliban dan wel meermaals bij jouw huis zou passeren en jouw woning zelfs een keer zou hebben doorzocht, maar jouw oom dan weer volledig ongemoeid zou hebben gelaten, kan moeilijk overtuigen. Tevens onaannemelijk te noemen is het vermeende feit dat jouw oom, nadat duidelijk zou zijn geworden dat de taliban een derde keer op evenveel nachten tijd naar jouw huis zou zijn gekomen, de laatste keer met het doel om jou te zoeken, jou de volgende nacht gewoon wederom thuis zou hebben gelaten en jou zo opnieuw zou blootstellen aan gevaar (CGVS, p. 19). Er zou zijn besloten

dat je de volgende dag Afghanistan moest verlaten voor jouw veiligheid, waardoor het des te eigenaardiger is dat je dan die nacht nog gewoon – andermaal zonder enige voorzorgsmaatregel zo blijkt – in het huis zou blijven waar de taliban de vorige nachten al zou zijn geweest. Het zogenaamde gegeven dat je dan ook de dag erop zonder enige verdere problemen Nargosai zou hebben kunnen verlaten richting het districtscentrum, doet tevens de wenkbrauwen fronsen, jouw eerdere verklaringen indachtig. In jouw dorp was de taliban immers al lange tijd zowel openlijk als verborgen aanwezig, deze groepering had er de meeste macht en personen werden meteen bij de taliban aangegeven (CGVS, p. 20). Dat jij als iemand die duidelijk tegen de eisen van de taliban zou zijn ingegaan en door de groepering zou worden gezocht, vervolgens zomaar het dorp zou zijn kunnen verlaten en je opnieuw richting de voormalige overheid zou hebben kunnen begeven, is bijgevolg twijfelachtig te noemen.

Zoals hierboven reeds besproken, mag het verbazing heten dat jouw oom langs moederszijde, die dermate betrokken zou zijn geweest in het inlichten van de voormalige autoriteiten, gedurende de dagen dat de taliban naar jou op zoek zou zijn geweest, nooit door jouw vermeende belagers zou zijn benaderd. Even verbazingwekkend is het zogenaamde gegeven dat hij, ondanks eerdere bedreigingen, tot op heden nog steeds in dezelfde woning in Nargosai dorp woonachtig is (CGVS, p. 13). Na jouw vertrek uit het land zijn jouw moeder, broers en zussen bovendien bij deze oom gaan inwonen en hij voorziet sindsdien in hun levensonderhoud. Indien de taliban dus werkelijk jou en je familie zou willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat men hier in wezen reeds alle kansen toe hebben gehad, zeker nu de taliban de gehele macht in het land heeft overgenomen. Dat je familie na jouw vertrek uit Afghanistan in wezen door de taliban volstrekt ongemoeid wordt gelaten en dat men na jouw vertrek slechts een enkele maal naar jou zou hebben geïnformeerd zonder meer (CGVS, p. 26), doet eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jou vooropgestelde asielaanvraag en je hieruit voortvloeiende vrees. Anders gezegd, er dient te worden besloten dat jouw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarenboven kunnen er verscheidene incoherenties en inconsistenties worden vastgesteld in jouw opeenvolgende verklaringen, waardoor je asielaanvraag verder aan geloofwaardigheid moet inboeten. Zo beweer je aanvankelijk slechts een enkele keer naar het districtscentrum te zijn geweest, de tweede keer zijnde toen je er passeerde om uit Afghanistan te vertrekken (CGVS, p. 8). Later komt uit je asielaanvraag echter naar voren dat je tweemaal naar het districtscentrum zou zijn geweest, met name om er twee keer aangifte te doen bij de vroegere autoriteiten – het betreft aldus een essentieel element uit je asielaanvraag – , en er hierna nog een derde keer zou zijn gepasseerd toen je je land verliet (CGVS, p. 18-19). Eveneens opmerkelijk is het feit dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud te kennen geeft dat je vaders taxi in brand zou zijn gestoken, iets dat je nog niet had vermeld tijdens je eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), om dan vervolgens nergens nog met een woord te reppen over deze vermeende gebeurtenis (CGVS, p. 5). Je werd gevraagd of je je hele verhaal had verteld, of je alles had verteld wat er gebeurd was, nergens haal je dit echter nog verder aan (CGVS, p. 20). Voorts beweer je dat je Afghanistan zou hebben verlaten zeven, acht of negen dagen nadat je vader door de taliban zou zijn meegenomen (CGVS, p. 21). Dit valt dan weer moeilijk in overeenstemming te brengen met je eerdere verklaringen, waar uit je aanvraag mag blijken dat al je problemen zich in een tijdspanne van drie tot vier dagen zou hebben afgespeeld (CGVS, p. 18-19). Dergelijke incoherenties doen de wenkbrauwen nader fronsen.

Daarnaast blijken de verklaringen die je in een eerder stadium voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS aflegde, danig verschillend van je latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Om te beginnen verklaarde je bij je allereerste aanmelding in België dat je vader op dat ogenblik woonachtig zou zijn in Nargosai (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), terwijl dan later zou blijken dat jouw vader al lange tijd vermist zou zijn en er tot op heden niets meer van hem zou zijn vernomen (CGVS, p. 23). Bij deze eerste aanmelding had je tevens aangegeven dat je uit Afghanistan was vertrokken uit angst voor een gedwongen rekrutering door de taliban, hetgeen tevens niet echt overeenstemt met de asielmotieven die je op het CGVS naar voren schuift. Wanneer je naar deze incoherenties wordt gevraagd, herhaal je in wezen slechts je latere verklaringen en geef je te kennen dat je wel degelijk zou hebben verteld dat je probleem met de taliban zou zijn geweest (CGVS, p. 27). Deze verklaringen kunnen echter geen afbreuk doen aan de bovengenoemde tegenstrijdigheden.

Overigens dient erop te worden gewezen de informatie die je tijdens je interview bij de DVZ hebt weergegeven, bezwaarlijk in overeenstemming kan worden gebracht met de versie van je asielaanvraag zoals je dat tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uit de doeken hebt gedaan. De verschillen zijn immers werkelijk aanzienlijk te noemen (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5). Zo beweerde je bij de DVZ dat jouw vader een jaar voor je vertrek uit Afghanistan door de taliban zou zijn meegenomen. Je spreekt bij de DVZ in wezen ook maar over een enkele klacht en nergens vermeldt je dat de taliban meermaals naar je huis zou zijn gekomen. In tegendeel, je geeft initieel te kennen dat de taliban een dreigbrief naar je oom zou hebben gestuurd. Dit vindt werkelijk geen enkele weerklank in je latere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het hoeft weinig verder betoog dat jouw

verklaringen in wezen als erg tegenstrijdig naar voren komen. Hiermee geconfronteerd, geef je te kennen dat je dit niet zo bij de DVZ zou hebben gezegd en er een samenvatting van de problemen zou hebben gegeven, dat je er ooit over een dreigbrief zou hebben gesproken en dat je nog wel tien jaar lang steeds hetzelfde zou zeggen (CGVS, p. 26-27). Dit kan echter evenmin als afdoende verschooning gelden. Het blijven volharden in een enkele versie maakt de bovengenoemde tegenstrijdigheden immers niet ongedaan. Dat men bij de DVZ dingen zou hebben geschreven die niet correct zijn, kan tevens moeilijk overtuigen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS had je immers alreeds de kans gekregen om je verklaringen bij de DVZ te verduidelijken (CGVS, p. 5). Je had toen enkel aangegeven dat je bepaalde zaken vergat te vermelden en bepaalde dingen nog niet had verteld, waarna je de kans kreeg om deze al kort toe te lichten, hetgeen toch nog anders is dan het gegeven dat er volstrekt incorrecte zaken zouden zijn neergeschreven. Het gegeven dat de tolk bij de DVZ mogelijkerwijs een ander accent van het Pashtou zou hebben gesproken, hetgeen nu eenmaal eigen is aan talen, kan evenmin verschooning bieden voor de aanzienlijke inconsistenties in je opeenvolgende verklaringen. Je algehele geloofwaardigheid wordt verder aan het wankelen gebracht.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan het door jou aangebrachte asielrelaas en je hieruit voortvloeiende vrees.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat het CGVS evenmin enige vrees in jouw hoofde kan vaststellen ingevolge je verblijf in Europa en het gegeven dat je hier verkeer hebt aangeknoopt met een Belgisch meisje (CGVS, p. 12-13). Je geeft te kennen dat je familie niet op de hoogte is van je vriendin en dat je moeder misschien wel ongerust zou worden als ze dit zou weten zou komen, omdat ze zou zeggen dat je omwille van vermeende problemen Afghanistan zou hebben moeten verlaten en dan met andere dingen bezig zou zijn. Daarbij dient vooreerst alreeds te worden benadrukt dat je zelf op geen enkel moment een vrees wat dit betreft naar voren schuift. Je werd doorheen het persoonlijk onderhoud op meerdere momenten gevraagd of er afgezien van de door jou aangebrachte problemen met de taliban nog andere redenen zouden zijn waarom jij niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren, maar nergens breng je dit onderwerp dan naar voren (CGVS, p. 20, p. 27). In ieder geval kan in deze worden gesteld dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). Je toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviséerd of vervolgd. In dit verband moet er tevens op worden gewezen dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont echter op geen enkele manier aan dat je levensstijl in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel zijn voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toon je met jouw betoog aan dat jouw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee je tot op heden contacten onderhoudt. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broers en zussen, je maternale oom en zijn allen nog in het dorp Nargosai in het district Achin in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 7, p. 13). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die je in Afghanistan zou hebben gekend, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw vader zou zijn vervolgd en ontvoerd op de manier waarop je het beschrijft. Bijgevolg ben je niet in staat om het vermoeden dat jij in jouw land van herkomst wel kan terugvallen op een afdoende netwerk te weerleggen. Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat je niet kan aantonen dat er op dit ogenblik, wat jou betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS jou niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om jou de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Je hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in jouw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval je zou terugkeren naar Afghanistan.

De door jou neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft je grootmoeders taskara dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat je eigenlijk geen authentiek document ter staving van je eigen identiteit neerlegt, waardoor het CGVS in wezen niet in staat is om deze op objectieve wijze na te gaan. De foto van je grootmoeders taskara kan dan ook niet meteen dienen ter staving van jouw eigen identiteit. De foto's waarop je samen met familieleden bent te zien in Afghanistan tonen slechts dat, niets meer en niets minder, en kunnen het door jou aangebrachte asielrelaas niet ondersteunen. De document betreffende jouw studentenwerk in België worden als niet relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA

_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEd registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst

uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag),

de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat ze België op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleide minderjarige, binnenkwam. Intussen is ze 17 jaar oud. Er werden haar bijzondere procedurele noden toegekend omwille van haar minderjarigheid. Deze bijzondere maatregelen werden genomen om tegemoet te komen aan haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Ze meent dat deze echter onvoldoende blijken. Het louter aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen kan immers niet volstaan. Het was *in casu* van belang om rekening te houden met het gegeven dat ze aankwam toen ze 16,5 jaar oud was en dat ze zeer jong was (ongeveer 11 à 12 jaar) op het moment dat haar problemen zich voordeden aangezien ze vijf jaar lang onderweg was naar België. Ze was een kind. Het is niet meer dan normaal dat ze onder deze omstandigheden bijvoorbeeld moeite heeft met het creëren van een sluitende tijdslijn. Te meer aangezien ze in Afghanistan niet bezig was met het concept 'tijd' zoals men dat in Europa wel is. Zo kan het evenmin verbazen dat ze niet zeker weet waarom haar oom besloot toch nog terug te keren naar het districtshuis, en welke voorzorgsmaatregelen er eventueel genomen werden voor haar bescherming de laatste nacht voor haar vertrek. Ze ziet niet in hoe er met haar jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van haar relaas.

2.3. Ze wenst te verduidelijken dat het haar moeder was die erop aandrong dat ze zouden terugkeren. Ze was bang om het zonder haar man te moeten redden en wilde koste wat het kost dat haar man teruggevonden zou worden. Haar moeder en haar oom gingen ervan uit dat een tweede klacht bij de overheid de bal wel aan het rollen zou krijgen en dat de overheid zou optreden. Ze stelt verder dat de taliban niet op de hoogte waren van het huis waarin haar oom woonde. Haar huis kenden ze uiteraard wel. Ze woonde in het huis van een man die weigerde hulp te bieden aan de taliban. Ze werd gevisieerd omwille van het feit dat haar vader, als taxichauffeur, niet instemde met hun verzoek om één van de gewonde strijders te vervoeren. Ze bleven terugkomen naar haar huis maar waar de schoonbroer van de taxichauffeur woonde, wisten ze niet.

Ze brengt verder naar voor dat de commissaris-generaal het onaannemelijk vindt dat ze nog één nacht thuis bleef voor ze Afghanistan verliet, ook al kwamen de taliban drie nachten op rij bij haar huis langs. Ze is van mening dat ze geluk heeft gehad. De laatste nacht deed ze geen oog dicht. Bij ieder geluid sprong ze recht, klaar om zich te verstoppen. Ze had echter geluk en die nacht kwam de taliban niet langs. Wat betreft de veronderstelling dat haar familie en haar oom intussen geen problemen meer zouden hebben met de taliban, wenst ze toe te voegen dat sinds ongeveer vijf maanden geleden alle contact plotsklaps werd verbroken. Ze hoorde niets meer van hen en ze maakt zich dan ook ernstige zorgen over hun welzijn. Ze is niet zeker dat haar familie zich op dit moment nog in Nargosi bevindt.

Ze wil verder verduidelijken dat ze wel degelijk twee keer klacht ging indienen in het districtscentrum. Ze kwam er een derde maal toen ze het land verliet. Ze vreest dat het een misverstand betreft. Ook wat betreft de brand moet ze tot haar verbazing vaststellen dat er een vergissing in haar verklaringen sloop. Daarnaast blijken haar verklaringen bij haar aanmelding in België enigszins te verschillen van haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud. Er moet rekening gehouden worden met haar fragiele staat waarin ze zich bevond toen ze in België aankwam. Na een reis van vijf jaar, vroeg ze voor het eerst asiel aan. Ze had vijf jaar lang niemand anders om op te steunen en naar te luisteren dan andere Afghanen die ze onderweg tegenkwam. Ze werd door hen beïnvloed. Daarenboven had ze tijdens haar reis geleerd om overheden zeker niet te vertrouwen. In haar ervaring deden overheden er immers alles aan om vluchtelingen zo snel mogelijk het land uit te krijgen. Het was pas later dat ze in België rust vond en vertrouwen kreeg in de asielprocedure. Het zou onredelijk zijn om deze allereerste verklaringen tegen haar te gebruiken. Het zijn de verklaringen die ze tijdens haar persoonlijk onderhoud deed waarmee rekening gehouden moet worden. Ze houdt vast aan de verklaringen die ze deed bij de commissaris-generaal. Ze wijst erop dat de druk op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) om het interview kort te houden, aanzienlijk is. Ze dacht dat ze aldaar een goede samenvatting had gegeven van de problemen die ze meemaakte. Ze weet niet goed wat ze van de taliban zou kunnen verwachten in het geval van terugkeer. Ze dacht ofwel gedwongen rekrutering ofwel de dood.

In het algemeen is ze van mening dat haar verklaringen getoetst werden aan de normale verklaringen van een volwassen persoon, en niet aan die van een kind. Er werd evenmin rekening gehouden met de lange

tijd die er zat tussen de gebeurtenissen en haar persoonlijk onderhoud, noch met de traumatiserende zaken die ze meemaakte en aanschouwde onderweg naar België. Ze meent dat de verwachtingen van de commissaris-generaal onredelijk zijn en ze niet voldeed aan haar zorgvuldigheidsplicht door op geen enkele manier rekening te houden met haar jonge leeftijd toen ze nog in Afghanistan was en op het moment van haar persoonlijk onderhoud.

2.4. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende arresten en rapporten waarmee ze wil aantonen dat verwesterde Afghanen bij een terugkeer naar Afghanistan gevaar lopen en vervolgd worden door de taliban. Ze betoogt bovendien dat verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep vormen. Ze zet uiteen dat ze intussen een heel andere kledingstijl heeft, geen lage baard heeft en in haar vrije tijd graag naar muziek luistert. De reis en haar verblijf in Europa, en meer bepaald haar verblijf in België sinds ongeveer twee jaar, hebben dan ook een duidelijk impact op haar nagelaten onder meer door haar scholing in België. Ze kwam op zeer jonge leeftijd in België aan. Ze was amper 16 jaar oud. Haar reis vanuit België nam ongeveer vijf jaar in beslag en ze was dus heel jong toen de problemen zich voordeden. Ze leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Ze acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Haar vrees om als verwesterd te worden gepercipieerd is dan ook reëel en niet louter hypothetisch. Ze kwam aan in België in april 2021 en is intussen dus al ongeveer twee jaar in België. Ze heeft het gevoel dat ze hier in België open bloeide en opgroeide tot een jongeman. Ze kwam op zeer jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen. Met dit element moet rekening gehouden worden. Ze gaat in België op regelmatige basis naar school en vormt een koppel met een Belgisch meisje. Ze verliet haar land toen ze ongeveer 12 jaar oud was en is aldus niet bekend met de in Afghanistan geldende waarden en normen. Ze stelt zich gewoonten en gebruiken eigen te hebben gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor haar zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Zowel haar voogd als advocaat zijn vrouwen. De meeste van haar leerkrachten zijn vrouwen. Ze heeft een Belgische vriendin bij wie ze terecht kan. Het zijn vrouwen die in België de belangrijkste posities in haar leven aannemen. Indien ze, met deze ingesteldheid naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou haar leven onmiddellijk in gevaar zijn. Ze is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk aangezien de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa. Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot haar concrete en specifieke, persoonlijke situatie is ze van oordeel dat ze aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat ze bij een terugkeer naar haar regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

2.5. Ze citeert vervolgens een rapport waarmee ze wil aantonen dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Ze meent dat er op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen. Ze legt uit dat het voor haar niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor haar familie. Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. Haar ouders willen vermijden dat ze zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen haar en haar familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de taliban. Er is weinig verbinding waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te voeren.

2.6. Ze citeert uit en verwijst vervolgens naar verschillende rapporten die een beeld schetsen van de gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening, werkgelegenheid en humanitaire situatie in Afghanistan. Ze concludeert hier tevens uit dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen of het nalaten van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt waardoor aan haar de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden.

2.7. Hierna citeert ze uit en verwijst ze naar verschillende rapporten en nieuwsartikelen die informatie bevatten over het geweld en het gevoerde bewind in Afghanistan. Ze stelt vervolgens dat het niet bestreden wordt dat de eiser een jonge man is die nu al geruime tijd in Europa verblijft. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken.

2.8. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te hervormen haar het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. Aan het verzoekschrift worden de volgende stukken toegevoegd:

- Nansen, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- UNOCHA, *"Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights"*, 8 februari 2022;
- OHCHR, *"Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan"*, 7 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), *"Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan"*, 25 januari 2022;
- United Nations, *"Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan"*, 15 maart 2022;
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban"*, februari 2022;
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation"*, februari 2022;
- France 24, *"Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter"*, 8 november 2021;
- U.K. Home Office, *"Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation"*, februari 2022;
- La Libre, *"Les Afghans aussi méritent notre aide"*, 23 maart 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »"*, 26 maart 2021;
- Hasth-e-Subh Daily, *"U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province"*, 8 april 2022;
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, *"Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS"*, 25 april 2022;
- NANSEN Note 2 – 22, *"Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*, 23 juni 2022;
- 11.11.11 en UPINION, *"Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul"*, 11 augustus 2022.

2.10. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *"Afghanistan – machtsovername door de taliban"*, 4 april 2022;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Events of 2021"*;
- WeWorld, *"Flash Update #01: Women and Girls in Afghanistan – May 2022"*, 12 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report"*, januari 2022;
- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- World Food Programme (WFP) & Food and Agriculture Organization (FAO) of the United Nations, *"Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook"*, 2022;
- UN News, *"Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever"*, 11 januari 2022;
- The Washington Post, *"Despite humanitarian aid, life in Afghanistan is reaching a new low"*, 5 oktober 2022;
- ONU Info, *"Afghanistan : un bond de 9 millions de personnes souffrant de faim aiguë en 8 mois – ONU"*, 15 maart 2022;
- France 24, *"En Afghanistan, certains vendent déjà leurs enfants pour nourrir leur famille"*, 31 maart 2022;
- NPR, *"Parents selling children shows desperation in Afghanistan"*, 31 december 2021;
- Human Rights Watch, *"Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis"*, 17 maart 2022;
- European Commission, *"Afghanistan: Acute Food Insecurity Situation for March - May 2022 and Projection for June - November 2022"*, 12 mei 2022;
- VN Veiligheidsraad, *"The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security – Report of the Secretary-General"*, 14 september 2022;
- Reliefweb (RW), *"Afghanistan: Flash Floods in the Eastern Region - Kunar, Laghman, Nangarhar & Nuristan Provinces (As of 28 June 2022)"*, 29 juni 2022;
- Global Times, *"Flash floods kill 5, injure 10 in Afghanistan's eastern Nangarhar"*, 26 juli 2022;

- EHRM nr. 8319/07 and 11449/07, 28 juni 2011, "*Sufi and Elmi v. United Kingdom*";
- Reliefweb (RW), "*Afghanistan: Earthquake - Jun 2022, status: ongoing*";
- The Washington Post, "*Taliban struggles to respond to earthquake amid international isolation*", 24 juni 2022;
- ERCC – "*Emergency Response Coordination Centre, ECHO Daily Flash*", 6 september 2022;
- QNA, Six Dead, "*Nine Injured as Earthquake Hits Nangarhar, Eastern Afghanistan*", 5 september 2022;
- Reuters, "*Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency*", 14 december 2021;
- Jurist, "*Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches*", 13 maart 2022;
- UNOCHA, "*Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)*", 11 januari 2022;
- Le Point, "*Afghanistan: entre talibans et EI, peur sur la ville à Jalalabad*", 21 januari 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*", januari 2022;
- ASYLOS, "*Afghanistan: COI Repository*", 6 april 2022;
- European Parliament – Delegations, "*Statement of 20 April 2022 on deadly attack on a boys' school in Kabul's Hazara Shia district*", 20 april 2022;
- UK Home Office, "*Country Policy and Information Note - Afghanistan: Security situation*", April 2022;
- The Diplomat, "*As the World Looks Away, Violence Is on the Rise Again in Afghanistan*", 11 mei 2022;
- ACLED and APW, "*Tracking disorder during Taliban rule in Afghanistan*", April 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (26 November – 2 December)*", 7 december 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (19-25 November)*", 30 november 2022;
- STIMSON, "*Afghanistan Under the Taliban: Findings on the Current Situation*", 20 oktober 2022;
- UNAMA, "*UN releases report on human rights in Afghanistan since the Taliban takeover*", 20 juli 2022;
- International Crisis Group, "*Afghanistan's Security Challenges under the Taliban (Asia Report N°326)*", 12 augustus 2022;
- VOA News, "*Taliban: Anti-Terror Raids Kill 11 Islamic State Group Militants*", 5 januari 2023;
- VN Veiligheidsraad, "*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security – Report of the Secretary-General*", 14 september 2022;
- USDOS, "*Communiqué of the Special Representatives and Envoys for Afghanistan*", 8 april 2022;
- Human Rights Watch, "*Afghanistan: Taliban Execute, 'Disappear' Alleged Militants*", 7 juli 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (11 June – 17 June 2022)*", 23 juni 2022;
- ACLED, "*Regional Overview - South Asia and Afghanistan (17 – 23 September 2022)*", 29 september 2022;
- DW, "*Afghanistan sees return of brutal punishments under Taliban*", 29 november 2022;
- Le Temps, "*En Afghanistan, les premiers coups de fouet sont tombés*", 23 november 2022;
- UN News, "*Afghanistan: First public execution since Taliban takeover, 'deeply disturbing' says UN rights office*", 7 december 2022;
- DW, "*Afghanistan: Taliban return to violent ways*", 7 december 2022.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 13 april 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO, "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing

inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Er wordt geenszins betwist dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals de verzoekende partij aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de Country guidance van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

5. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud, vlak na de pauze, gaf je te kennen al enkele dagen niet optimaal te hebben geslapen (CGVS, p. 18). Je werd er vervolgens op gewezen dat je tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien je je (fysiek) niet goed voelde en te allen tijde een pauze kon vragen. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, nergens kon worden afgeleid dat je niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden op de aan jou gestelde vragen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd je tevens meegedeeld dat je steeds mocht aangeven wanneer je een vraag niet begreep (CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud gaf je aan de vragen en de tolk goed te hebben begrepen, alsook dat je de mogelijkheid had gehad om alle problemen en redenen voor jouw verzoek om internationale bescherming te vertellen (CGVS, p. 27-28).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.”

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van de verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat zij kan voldoen aan haar verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te hebben verlaten omdat ze bedreigd werd door de taliban. Ze verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in 2005 in het dorp Nargosi,

district Achin in de provincie Nangarhar. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij enkele documenten neer: een foto van de taskara van haar grootmoeder, foto's van haar en haar familieleden in Afghanistan en documenten betreffende haar studentenjob.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De foto van de taskara van haar grootmoeder bevat geen vertaling van de inhoud van dit document. Op deze manier kan niet worden nagegaan wat de inhoud is van dit document. Bovendien kan deze taskara op zich geen bewijs geven van het door haar naar voor gebrachte vluchtrelaas.

Aan de foto's van haar en haar familieleden kan slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien hebben de foto's van haar en haar gezin geen betrekking op haar vluchtrelaas.

Gelet op de summier inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, daar ze bedreigd zou worden door de taliban omdat ze aangifte was gaan doen in het districtscentrum, aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dan ook terecht dat:

- het niet aannemelijk is dat haar maternale oom zich reeds de volgende dag naar het districtscentrum zou begeven om klacht in te dienen daar de taliban streng optraden tegen mensen die tegen hen ingingen;
- het weinig aannemelijk is dat ze geen enkele voorzorgsmaatregel tegen de taliban zou hebben genomen gelet op de grote aanwezigheid die ze hadden in haar dorp;
- het de wenkbrauwen doet fronsen dat zij en haar maternale oom zich meteen gericht zouden hebben tot de overheid en, de rurale Afghaanse Pashtoen-samenleving indachtig, geen enkele poging tot bemiddeling zouden hebben ondernomen met de taliban via de dorpsoudsten om haar vader vrij te krijgen;
- het niet aannemelijk is dat de taliban het huis van de verzoekende partij zouden onderzoeken maar het huis van haar maternale oom ongemoeid zouden laten aangezien haar oom maar 15 minuten verderop woonde en de bedreigingen ook aan hem gericht waren;
- het onaannemelijk is dat haar maternale oom haar de volgende nacht zou hebben thuisgelaten zonder enige voorzorgsmaatregel nadat de taliban drie keer op rij naar haar ouderlijk huis waren gekomen;
- het merkwaardig is dat ze zonder enige problemen Nargosai zou hebben kunnen verlaten aangezien de taliban al lange tijd openlijk en verborgen in haar dorp aanwezig waren, ze er het meeste macht hadden en personen onmiddellijk bij de taliban werden aangegeven;
- het merkwaardig is dat haar maternale oom nog nooit door haar belagers is lastiggevalen;
- het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas dat haar familie in Afghanistan ongemoeid wordt gelaten door de taliban en ze na haar vertrek maar één keer naar haar hebben gevraagd;
- er verschillende incoherenties en inconsistenties in haar verklaringen worden vastgesteld die haar geloofwaardigheid in twijfel trekken daar (i) ze aanvankelijk beweert twee keer naar het districtscentrum te zijn geweest maar later stelt er drie maal naar toe te zijn geweest, (ii) ze in het begin van het persoonlijk onderhoud stelt dat de taxi van haar vader in brand is gestoken maar dit nooit heeft verteld bij de DVZ en verder in haar persoonlijk onderhoud hierover geen melding maakt, (iii) ze stelt zeven, acht of negen dagen nadat haar vader was meegenomen door de taliban Afghanistan te hebben verlaten maar uit haar relaas blijkt dat haar problemen zich in een tijdspanne van drie of vier dagen hebben afgespeeld, (iv) ze bij haar eerste aanmelding verklaart dat haar vader woonachtig was in Nargosai maar uit haar verklaringen

blijkt dat hij al lange tijd vermist is, (v) ze tijdens haar eerste aanmelding verklaart te zijn vertrokken uit angst voor gedwongen rekrutering maar dit niet overeenstemt met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal;

- de informatie die ze gegeven heeft tijdens haar interview op de DVZ niet overeenstemt met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal daar ze op de DVZ (i) stelt dat haar vader een jaar voor haar vertrek uit Afghanistan zou zijn meegenomen, (ii) stelt dat ze één klacht bij de voormalige overheid heeft ingediend, (iii) geen melding maakt van het feit dat de taliban naar haar huis zouden zijn gekomen en (iv) stelt dat de taliban een dreigbrief naar haar oom hadden gestuurd. Deze verklaringen vinden echter geen enkele weerklank in haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij nergens tijdens het persoonlijk onderhoud naar voor brengt dat haar moeder erop aandrong dat zij en haar oom voor een tweede maal zouden terugkeren naar het districtscentrum. Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij verklaart dat het idee kwam van haar maternale oom om een eerste keer klacht te gaan indienen bij het districtscentrum (NPO, p.24). Wat betreft het derde bezoek van de taliban aan haar gezin en de daaropvolgende tweede klacht bij het districtscentrum stelt de verzoekende partij: *“Ja, dus de volgende ochtend opnieuw is mijn oom langsgekomen. Toen hebben we onze oom op de hoogte gebracht: vannacht is opnieuw de taliban langs geweest. Dan heeft mijn oom gezegd: we zullen wachten tot 's middags.”* (NPO, p.25). Uit deze verklaringen blijkt geenszins dat haar moeder zou aandringen dat zij en haar oom aangifte zouden doen van de ontvoering van haar vader bij het districtshuis. Haar verweer in het verzoekschrift dat haar moeder zou hebben aangedrongen om voor een tweede maal aangifte te gaan doen bij het districtscentrum vindt dus geen steun in het administratief dossier noch kan ze dit aannemelijk maken in het verzoekschrift. Het is dus slechts een blote bewering waarmee ze er niet in slaagt de motivering van de commissaris-generaal omtrent dit punt in een ander daglicht te plaatsen. Dit kan tevens gezegd worden over de bewering dat haar moeder en oom ervan uit gingen dat een tweede klacht bij de overheid wel de bal aan het rollen zou krijgen en dat de overheid zou optreden. De verzoekende partij verklaart immers tijdens het persoonlijk onderhoud dat ze een tweede keer naar het districtscentrum zijn gegaan om meer te weten te komen over haar vader. Ze stelt immers tijdens het persoonlijk onderhoud *“We zijn gewoon naar het districtscentrum geweest om meer te weten te komen over mijn vader. Mijn oom heeft gezegd: mijn schoonbroer is vermist. En dat we ook bedreigd werden. Het personeel heeft gezegd: maak je geen zorgen, we gaan alles doen om je schoonbroer terug te vinden.”* (NPO, p.26). De verzoekende partij maakt nergens melding van het feit dat haar moeder en maternale oom dachten dat een tweede klacht de overheid tot actie zou bewegen tijdens het persoonlijk onderhoud. Door louter tegengestelde beweringen met haar verklaringen naar voor te brengen slaagt ze er niet in om de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing het volgende: *“Je beweert dat de taliban deze keer je hele huis zou hebben doorzocht, maar jij zou je op dat moment in het huis van je maternale oom hebben bevonden (CGVS, p. 24). Dat de taliban wel al deze moeite zou ondernemen om je hele huis te doorzoeken om jou te pakken te krijgen, maar haar leden vervolgens niet eens bij desbetreffende oom zouden zijn gaan zoeken, is weinig aannemelijk te noemen. Het zogenaamde gegeven dat de taliban gedurende deze dagen werkelijk nooit bij jouw oom, die slechts vijftien minuten verderop woonde, zou zijn langsgedaan, mag verbazing heten (CGVS, p. 24, p. 25). De zogenaamde eerdere bedreiging zou immers ook aan het adres van jouw oom zijn gericht, daar hij tevens klacht zou zijn gaan neerleggen bij de vroegere overheidsdiensten. Dat de taliban dan wel meermaals bij jouw huis zou passeren en jouw woning zelfs een keer zou hebben doorzocht, maar jouw oom dan weer volledig ongemoeid zou hebben gelaten, kan moeilijk overtuigen.”* Bovendien stelt ze tijdens het persoonlijk onderhoud dat er veel geheime talibanleden in haar dorp aanwezig waren (NPO, p.25). Door louter aan te voeren in het verzoekschrift dat de taliban niet op de hoogte waren waar de maternale oom van de verzoekende partij verbleef, slaagt ze er echter niet in om bovenstaande motivering van de commissaris-generaal te weerleggen. Deze wordt dan ook overgenomen omdat deze pertinent is, juist is en steun vindt in het administratief dossier.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing als volgt: *“(…) Tevens onaannemelijk te noemen is het vermeende feit dat jouw oom, nadat duidelijk zou zijn geworden dat de taliban een derde keer op evenveel nachten tijd naar jouw huis zou zijn gekomen, de laatste keer met het doel om jou te zoeken,*

jou de volgende nacht gewoon wederom thuis zou hebben gelaten en jou zo opnieuw zou blootstellen aan gevaar (CGVS, p. 19). Er zou zijn besloten dat je de volgende dag Afghanistan moest verlaten voor jouw veiligheid, waardoor het des te eigenaardiger is dat je dan die nacht nog gewoon – andermaal zonder enige voorzorgsmaatregel zo blijkt – in het huis zou blijven waar de taliban de vorige nachten al zou zijn geweest. (...)” Door louter te stellen dat ze geluk heeft gehad en een summiere, theatrale beschrijving te geven van hoe ze deze nacht heeft meegemaakt, slaagt ze er niet in om bovenstaande motivering van de commissaris-generaal te weerleggen.

De verzoekende partij verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud, dat heeft plaatsgevonden op 21 november 2022, dat ze tussen de vijf en vijf en een half jaar geleden Afghanistan heeft verlaten (NPO, p.16). Ze moet dus Afghanistan ongeveer hebben verlaten in 2017. Ze verklaart dat ze het laatst contact heeft gehad met haar familie twee maanden voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud (NPO, p.15). Dit contact moet dus ongeveer in september 2022 hebben plaatsgevonden. Ze verklaart dat de taliban slechts één keer naar haar hebben gevraagd toen ze in Turkije verbleef (NPO, p.26). Dit was in de eerste twee jaar van haar vertrek (NPO, p.16). Voor het overige maakt ze geen gewag van andere problemen van haar familie met de taliban. Gelet op het bovenstaande kan er dus van worden uitgegaan dat haar familie geen problemen had met de taliban sinds haar vertrek uit Afghanistan en tevens niet na de machtsovername van de taliban die heeft plaatsgevonden in augustus 2021. Als ze wel problemen hadden gehad, hadden ze dit immers aan haar kunnen vertellen toen ze contact hadden. Door aan te voeren dat het contact plotseling werd verbroken, toont ze niet aan dat haar familieleden problemen zouden hebben met de taliban of dat deze problemen enige link hebben met haar vluchtrelaas.

De commissaris-generaal stelt verder: *“Daarenboven kunnen er verscheidene incoherenties en inconsistenties worden vastgesteld in jouw opeenvolgende verklaringen, waardoor je asielrelaas verder aan geloofwaardigheid moet inboeten. Zo beweer je aanvankelijk slechts een enkele keer naar het districtscentrum te zijn geweest, de tweede keer zijnde toen je er passeerde om uit Afghanistan te vertrekken (CGVS, p. 8). Later komt uit je asielrelaas echter naar voren dat je tweemaal naar het districtscentrum zou zijn geweest, met name om er twee keer aangifte te doen bij de vroegere autoriteiten – het betreft aldus een essentieel element uit je asielrelaas –, en er hierna nog een derde keer zou zijn gepasseerd toen je je land verliet (CGVS, p. 18-19). Eveneens opmerkelijk is het feit dat je bij aanvang van het persoonlijk onderhoud te kennen geeft dat je vaders taxi in brand zou zijn gestoken, iets dat je nog niet had vermeld tijdens je eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), om dan vervolgens nergens nog met een woord te reppen over deze vermeende gebeurtenis (CGVS, p. 5). Je werd gevraagd of je je hele verhaal had verteld, of je alles had verteld wat er gebeurd was, nergens haal je dit echter nog verder aan (CGVS, p. 20).”* Door in het verzoekschrift louter te volharden in één verklaring van de feiten of te stellen dat er een vergissing in haar verklaringen is geslopen, slaagt ze er niet in om haar inconsistente verklaringen te verduidelijken of aannemelijk te maken. Een dergelijk verweer is niet dienstig en slaagt er niet in om de vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

Een verzoek om internationale bescherming is een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten haar bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en wantrouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het vluchtrelaas te debiteren. De verzoekende partij heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De asielinstanties mogen van een asielzoeker dan ook correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De verzoekende partij legt *in casu* tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van haar vader, de beweegredenen van de taliban, het tijdstip van de vermeende ontvoering van haar vader, het aantal klachten dat ze heeft neergelegd tegen de taliban en het al dan niet bestaan van een dreigbrief van de taliban gericht aan de verzoekende partij en haar oom. Dit zijn essentiële elementen van haar vluchtrelaas en er kan dus ook van haar worden verwacht dat ze hier eenduidige verklaringen over naar voor brengt. De loutere opwerping dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan een wantrouwen in ‘overheden’ of dat er druk was op de DVZ om haar verklaringen kort te houden kan hiervoor geen vergoelijking zijn.

Na een grondige lezing van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing slechts onaannemelijkheden, inconsistenties en incoherenties in het vluchtrelaas van de verzoekende partij heeft vastgesteld. Deze vaststellingen hebben betrekking op essentiële elementen in haar vluchtrelaas en er kan dus van haar ook worden verwacht dat zij hierover juiste, eenduidige en geloofwaardige verklaringen aflegt. Zij slaagt hier echter niet in. De traumatiserende zaken die ze

meemaakte onderweg naar België en de lange periode tussen het persoonlijk onderhoud en de door haar gestelde gebeurtenissen, kunnen deze vaststellingen niet verduidelijken, noch goedpraten. De verzoekende partij legt geen medische attesten voor waaruit kan blijken dat haar oordeelsvermogen ten gevolge van een opgelopen trauma dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van haar asielaanvraag. Daarenboven hebben de verzoekende partij noch haar advocaat tijdens het gehoor gewezen op een dermate psychische problematiek dat zij niet in staat zou zijn om eenvoudige vragen te beantwoorden. De verzoekende partij laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma haar verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Gelet op het bovenstaande kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbare mentale toestand van de verzoekende partij. Een jeugdige leeftijd ontslaat haar immers niet van het afleggen van geloofwaardige en eenduidige verklaringen, waartoe ze echter in het geheel niet slaagt. Verder worden er geen medische of psychologische rapporten neergelegd die haar kwetsbare mentale toestand onderbouwen of een verklaring zouden bieden voor haar de niet-geloofwaardige of inconsistente elementen in haar vluchtrelaas.

7.3.2. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partij.

Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

7.4.1. De verzoekende partij voert in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat (i) ze op de leeftijd van 12 jaar Afghanistan verliet, op 16-jarige leeftijd in België aankwam en ondertussen twee jaar in België verblijft, (ii) ze een andere kledingstijl heeft en graag naar muziek luistert, (iii) ze geen lange baard heeft, (iv) ze een Belgische vriendin heeft, (v) ze niet bekend is met de Afghaanse waarden en normen en (vi) door haar scholing zich verschillende gebruiken en gewoonten heeft eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan.

7.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen

herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

7.4.3. Heden maakt de verzoekende partij nergens aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoekende partij aannemelijk maakt deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat zij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel haar voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat zij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verzoekende partij verklaart rond haar 12 jaar Afghanistan te hebben verlaten. Zelfs zo kan worden aangenomen dat zij een groot deel van haar vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat de verzoekende partij na om *in concreto* aan te tonen dat zij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij school loopt en een document toevoegt dat aantoonst dat zij een studentenjob heeft uitgevoerd in België, toont op zich immers geen daadwerkelijke verwestering aan, d.i. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan een loutere scholing op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken. Alleszins blijft de verzoekende partij in gebreke dit op enige wijze *in concreto* uiteen te zetten, laat staan dit te onderbouwen.

Voor zover de verzoekende partij met haar beweringen dat ze een andere kledingstijl heeft, graag naar muziek luistert en geen lange baard meer heeft wil aantonen dat ze in België is geïntegreerd, mist het de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

De duur van haar verblijf in België, *in casu* 2 jaar sinds haar aankomst in april 2021 toen de verzoekende partij 15 jaar vijf maanden was, is, gelet op wat voorafgaat, niet van die aard dat kan worden aangenomen dat zij dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat zij geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat zij nog contact heeft met haar familie (NPO, p.15). Met een loutere verwijzing naar haar verblijf in Europa, zonder meer, maakt de verzoekende partij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat zij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat zij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij duidt verder nergens *in concreto* aan dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij zich Westerse gedragingen of opvattingen heeft eigen gemaakt waardoor zij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij om die reden dreigt te worden vervolgd of geviséerd.

Gelet op het voorgaande, maakt de verzoekende partij, die nog maar twee jaar in België is niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd. De verzoekende partij beweert ook nog, door te verwijzen naar algemene landeninformatie, dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als spion of ongelovige doch laat zij na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men haar bij een terugkeer naar Afghanistan als 'spion' of 'ongelovige' zal beschouwen. Zij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa.

De verzoekende partij levert tevens een uitgebreide kritiek op de gehanteerde landeninformatie die zij nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar acht. De Raad herhaalt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen. Haar betoog kan dan ook niet anders doen besluiten.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoekende partij hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

7.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

8.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking

komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid

door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een

ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij voert aan dat het een persoonlijke omstandigheid betreft dat ze een jonge man is die al ruime tijd in Europa verblijft. Ze maakt echter niet duidelijk in welk opzicht dit een individueel element is waardoor ze een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van haar leven of vrijheid bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Handvest moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

11. Voor zover de verzoekende partij met de schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt bedoeld, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

12. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS